

svinge med en eller to Millioner. Jeg forstaaer ikke, at den højtærede Finansminister tillægger det en saa overvættets Betydning i Forhold til de Tal, han i det hele taget tumler med. Dernæst siger han, at Toldindtægterne kunde det gaa forskelligt med. Sp. 720 siger han, at Toldindtægterne have bedret sig mere end ventet. Det forbavser noget, at han derefter Sp. 724 siger, at de have forbedret sig mindre end ventet, men det ene passer i hans Tankegang i den ene Spalte, og det andet passer i hans Tankegang i den anden Spalte, saa dertil er der for saa vidt ikke noget at sige. Men det tror jeg, at den højtærede Finansminister vil indrømme, at man ogsaa paa det Punkt lige saa godt i Fjor som i Aar kunde have forudset, at nogen Fremgang vilde der blive, men saa overvættets stor vilde den ikke blive, og naar den højtærede Finansminister siger, at der bliver dog altid en Margin paa nogle Millioner tilbage, hvad enten det saa er et Par eller 5—6 Millioner, kunde jeg fristes til at spørge Finansministeren, om han ikke mener, at der i de Beregninger, han i Øjeblikket har forelagt for os, bliver en Margin paa nogle Millioner tilbage, og om han ikke kunde tænke sig den Mulighed, at det svingede med nogle Millioner til den ene eller den anden Side. Da jeg sidst havde Ordet, sagde jeg, at jeg troede ikke, at Finansministeren vilde paatage sig nogen Garanti for, at vi om nogle Aar ikke stod 10 Millioner gunstigere eller daarligere, end han havde nævnt, og jeg var i hvert Fald overbevist om, at han ikke vilde garantere, at det ikke svingede 4—5 Millioner, men han svarede ikke derpaa, og jeg er tilbøjelig til at tro, at han ikke svarede derpaa, fordi han i sit stille Sind siger til sig selv: Nej en saadan Garanti kan jeg i Virkeligheden ikke paatage mig; det er en ganske usikker Beregning, vi staa overfor, det kan meget let svinge til den ene Side eller den anden. Den højtærede Minister omtalte atter med Stolthed det store Arbejde, der laa bag Regeringens Virksomhed i Sommer; men jeg synes ikke, at jeg ser Spor af det Arbejde i de forelagte Oplysninger. Hvis der havde været foretaget et saadant mægtigt Arbejde, hvis der var skaffet saa mange Oplysninger i de ministerielle Kontorer, hvorfor har den højtærede Minister saa ikke ladet dette trykke og forelagt det for Rigsdagen i Stedet for disse ganske overordentlig sparsomme og ganske ubegribelig indholdsløse Oplysninger, hvormed de nye Skattelove fra Regeringens Side have været forelagte. Og med Hensyn til Sparekommissionens Forslag har det dog ikke været en ganske

kort Tid, man har brugt til at gennemgaa det. Vi staa jo saaledes, at Finansudvalget faar betydelig kortere Tid til at gennemgaa det.

Der er et andet Punkt i den højtærede Finansministers Udtalelser, som interesserede mig meget. Det var den Maade, hvorpaa han vendte tilbage til sin Tale af 17. Marts 1910. Thi der gjorde den højtærede Minister et Forsøg, som var interessant og betydningsfuldt. Det var nemlig første Gang, saa vidt jeg har lagt Mærke til, at der blev gjort et Forsøg paa at svare paa den Bebrejdelse, vi have rettet imod ham og andre, fordi de forud for Valget sagde noget andet, end de have handlet efter bagefter Valget. Den højtærede Minister sagde, at han havde ganske vist ikke troet, at Underskuddet vilde blive saa stort, som det nu har vist sig at være, men han havde allerede den Gang i sin Tale sagt, at nye Skatter kunde ikke undgaaes. Det er rigtigt, der stod en Vending derom; men hvis den højtærede Minister virkelig havde lagt noget ind i den Vending, som han i saa Henseende brugte, forekommer det mig, var det dobbelt uforvarligt af ham at udtale sig paa den Maade, som han gjorde paa Vælgermøder overfor Befolkningen. Han sagde nemlig der, at der kunde nok blive Tale om en Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Men der er dog ingen af disse Udtalelser, der blot tilnærmelsesvis tydede paa, at han skulde have drømt om en saa kæmpemæssig Forhøjelse, som han nu fantaserede om i sin sidste Tale, og som, efter at Afskrivningen var foretaget, skulde bringe os op til en Forrentning af $3\frac{1}{2}$ pCt. Jeg tror ikke, at noget Menneske har drømt om en saadan Forhøjelse. Og naar jeg nu spørger den højtærede Minister, om han virkelig den 17. Marts 1910 tænkte paa 9 Mill., som jeg tror, han har nævnt, vil den højtærede Minister saa være i Stand til at sige: Det tænkte jeg paa den Aften. Hvis han tænkte derpaa den Aften, vilde det i alt Fald have været hans Skyldighed at sige det til Befolkningen, at det var noget saadant, han mente. Men det kunde ingen tænke sig. Og end mindre kunde man tænke paa en Forøgelse af Stempelafgiften med op mod 3 Mill. Det talte han heller ikke om, hverken her i Salen eller ved noget Vælgermøde. Og den Kommission, hvis Arbejde han benyttede, foreslog ogsaa kun en meget mindre Forhøjelse. Det var først den højtærede Ministers Beslutninger, der fremkaldte en Ændring deri. Det forekommer mig derfor, at den højtærede Minister paa dette Punkt